

Не для меня...

Протоіерей Андрей Ткачев

ЧЛОВЕК такі унікален і таким іменно себе відчуває. Ему трудно обосновати, пояснити свою унікальність. Все-таки їсть як всі, в тому ж транспорті їздить, ту ж рекламу дивиться.

Наружно спостерігаючи, нічого особливого в ньому не помітиш. Винтик як винтик. Песчинка як песчинка. Але серце кричить: "Не! Ніхто як я, і я як ніхто! С чим мене не переплутає, все рівно я сам собою залишусь!"

Це великий безмолвний крик. Великий і небезпечний. Великий, тому що все гідне уваги створюється через нестерпиме і таємниче "я". А небезпечний, тому що людина, не вміючий творити, утверджує своє "я" через бунт. (Отже подонкам так добре в атмосфері революції. Безглузді в мирному і конструктивному праці, вони відкривають своє "я" тільки в стихії бунту.) Може, через насильство в різних формах. В будь-якому випадку - через яку-то гнів і непослушність.

Вздорне, дрібне, безглузде непослушність на кожному кроці силиться утвердити за людиною його особливі права. Точніше - проявити право на особливий статус. Чому людина вижимает із мотора 200 км/ч там, де дозволено не більше 90? Це тому, що він "не тварина тремляча, але право має". І під "кирпич" їде по тій же причині, і подвійну сплошну переїжджає і так далі. "Преступність і покарання" він до смерті не прочитає, за нього не треба. Але злочинця буде здійснювати в душі шаленого від гордих фантазій студента і в тому ж дусі буде зустрічатися з покаранням.

При вході в багато місць намальовані перечеркнуті предмети, як то: декольте, морозиво, собака, мобільний телефон, фотоапарат. Але людина, без праці розуміючи значення цих піктограм, на практиці впевнений, що вони не стосуються. Звідси холодне бешкетство музикантів і акторів, вимушених вислухувати рингтони посеред своєї сценічної роботи. Звідси подразнення музейних працівників на патологічних любителів фотографувати телефоном в галереях і

виставочних залах. Там іменно, де телефон і фотоапарат при вході намальовані і недвусмысленно зачеркнуті. Знакомі ця хвороба і священникам. Яка б скорбота або яка б радість не співпала Церкві через богослужіння, завжди є ризик, що де-то серед молячихся роздасться мелодія дзвонка і чий-то голос приглушено скаже: "Алло! Я зараз не можу говорити. Я перезвоню".

Просто людина скользить по забороняючим і попереджаючим знакам і думає, що вони начертані для когось приємно, тільки не для нього. Ну, як смерть, наприклад. Ясно ж, що всі помирають. "Все, але не я", - шепче ліве полушар'я правому, або навпаки.

"С собаками не можна", - гласить напис. Але людина думає: "Це і зрозуміло, що з собаками не можна. Собаки злі, вони чують, агресивні. Але це ж не мій Пупсик. Пупсик у мене ласкавий, чистенький, розумний такий. Він навіть не зовсім собака, а майже людина".

І так всюди. Шепот совісті про особливості і внутрішнє переконання в своїй неповторності грають злий шутку з людиною там, де він не вміє відокремити мух від котлет. Цей шепот і це почуття ведуть людину не до молитви і доброти, а до незаконності і неосознанним спробам розширити за рахунок інших своє особисте простір.

Зовсім не треба здивуватися тому, що людина на кожному кроці не вірить написаному в Біб-

лії. Або вірить, але на практиці це ніколи не помітиш. Людина навіть написаному на трансформаторній будівлі не вірить. А написано там: "Не входити! Уб'єть!" І череп намальовано молниєю.

Откровіння (Синайське) теж було при громі і блискавці, з загрозою смерті і тремтінням у кожній душі. І якщо б так і далі було, все було б по-іншому. А так... Ну, книжка. Ну, Біблія. Розповіді різні, історії, притчі, заповіді. Книжку можна в руках повертати, спирити, посомніватися. А хто писав? А не змінився ли текст за багато століть? І так далі. Взагалом, людина не вірить написаному і не порівнює його з собою. Навіть у відношенні Біблії - не те що дорожніх знаків. Або навпаки: навіть у відношенні дорожніх знаків, а не те що в відношенні Біблії.

Я прошу прощення, але приведу ще один приклад, багатьма показаний. Ще раз прошу прощення. Це про те, що ми не ангели, а, відповідно, потребуємо в туалеті. Уборна ж, як будь-яке винахідне винахід, потребує в правилах експлуатації. Один із таких: не кидати в туалет туалетну папір або інші гігієнічні предмети. Ну, зрозуміло: щоб не забилось там все, щоб не плыло потім вгору, щоб не закривати кабіну на ремонт і так далі. Це так же повинно бути зрозуміло, як "не курити на платформі", "не висовувати голову з вікна поїзда на ходу"... Должно, але не зрозуміло. Що в театрі, що в ресторані, що в

аеропорту з великим (не скрою) здивуванням раз за разом бачиш, що найпростіший текст прохання на кількох мовах - "не кидати..." і решта - черговий відвідувач не прочитав. Не зміг прочитати. Або прочитав, але подумав, що це не йому адресовано. Або спочатку кинув, а потім прочитав. Або щось ще, але я не знаю. Ці дрібні деталі мають далеко ідучі наслідки.

Наприклад, треба говорити з людьми про високе, возвеличувати душу і облагоражувати. Але як ти будеш возвеличувати людину, шуршащего фантиком в залі консерваторії? Вроде б з ним Бах і Рахманінов з сцени вже бесідує. Але він знає себе шуршить, а потім в уборній він же, видимо, і туалетну папір забув якийсь гігієнічний предмет. А не він, так сусід або сусідка. Інший священник спитав мене: "Я хотів би поговорити з вами о Фаворському світлі або ангельському світі, але не буду говорити про те, щоб ви не приходили в храм в шортах і не ковчарили в носу посеред служби. Вище цього рівня ми поки не піднялись".

Людина підтверджує свою унікальність добровільним самообмеженням і дисципліною. Іменно тоді він - освіжаючий ручей, веселящий очі і слух. Інакше - просто міргородська лужа. І останній штрих: людина відвернений, коли він не думає про інших. О тех, хто живе поруч; о тех, хто захоче поруч припаркуватися; о тех, хто після тебе зайде в туалет, і так далі.

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРЕ:

В одного ли Бога верят во всех религиях?

Эта тема сейчас становится всё более насущной в связи с целым рядом явлений, происходящих в современном мире.

стр. 2

"Вы просто зомбированы пропагандой"

Часто можно наблюдать раздраженные перепалки, где каждая из сторон уверена в зомбированности другой - и разговор, мягко говоря, не клеится. Но можем ли мы выделить некие объективные, обобщающие признаки пропагандистского воздействия?

стр. 3

Практические советы родителям в начале семейной жизни

Сегодня, дорогие читатели, хотел бы вместе с вами поразмышлять о жизни наших детей. Я не буду ничего выдумывать. Не полезу в курс детской педагогики за красивыми фразами.

стр. 4-5

История о маленьком человечке и большой вере

Наше время скупо на святость, но она есть и порой проявляется даже там, где ее и не ждешь. Помню, еще в начале девяностых читал рассказик в одной протестантской книжке.

стр. 5

Каково твое усердие?

стр. 6

Предательство и Тот, Кто не предает

стр. 6

ЗВЕРНЕННЯ

Священного Синоду Української Православної Церкви.

стр. 7

Центр православної молодіжної провів концерт ко Дню жен-мироносиц

стр. 8